

Незабутня

Яків Щоголів

Глухої ночі в пізній час
На ліжку пишному ти спала
Давно те діялось у нас,
Давно тії пори не стало!

По плечам мармурним твоїм
Збігали коси, як потоки;
Нерівно полум'ям жарким
Горіли, завжди бліді, щоки.

Округ тебе чарівні сни,
Як вітреці в гаю, літали
Й на свято пишної весни
Іти з собою зазивали.

Тоді ввижалася тобі
Квітками всипана дорога,
Гаї, озера голубі
І яр широкого полога.

Од того часу мрій святих
Багато весен пролітало;
Ані тебе, ні снів твоїх
Уже давно, давно не стало!

Куди ж ті весни пронеслись,
Куди ті мрії подівались,
І де юнаки, що колись
Перед тобою уклонялись?

Тебе один я не забув;
Один я пам'ятаю милу,
І щоб не діяв, де б не був,
Твою провідую могилу...

Я довго плакав, та не став
Даремно сліз гарячих лити,

Як, все ізвідавши, дізнав,
Що вік не солодко прожити.

А якби йшли години злі?
Так, може, й краще ти зробила,
Що, все забувши на землі,
В могилі тихо започила!